

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΟΥ ΜΑΞ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΙΣΕΡ

ΣΥΖΥΓΙΚΕΣ ΤΡΥΦΕΡΟΤΗΤΕΣ

(Ο Παύλος και η Λουκία κάθονται σε δυο πολυθρόνες στον κήπο του «Ξενοδοχείου της Προκυμαίας» περιμένοντας την ώρα του γεύματος. Για να περάση ή ώρα, ο Παύλος ζωγραφίζει απάνω στην άμμο κατάδια ζώων παραδόξων... προϊστορικών! Η Λουκία, η νεαρή γυναίκα του, κυττάζει τον ουρανό και κόβει φύλλα απ' τους θάμνους πούνε κοντά στον πάγκο. Ο Παύλος θυμήθηκε ξαφνικά πώς έχει στη τσέπη του μια εφημερίδα που αγόρασε το πρωί κι αρχίζει να διαβάση το μυθιστόρημα της επιφυλλίδος, το υπό τον τίτλον «Οι τρεις έρασται της 'Αδριάνας Τουραμπόλ». Η Λουκία πού μισή ώρα σιωπούσε άρχισε τώρα να φλυαρή.)

ΛΟΥΚΙΑ.— Λέγε λοιπόν, Παύλε... Πές τίποτα...

ΠΑΥΛΟΣ (χωρίς να σηκώση το κεφάλι του).— Τί τρέχει, αγάπη μου;

ΛΟΥΚΙΑ.— Κύτταξε, αγάπη μου, σε παρακαλώ. Μου φαίνεται πώς ένα κουνοῦπι με τσίμπησε στο λαιμό.

ΠΑΥΛΟΣ (ρίχνοντας μια ματιά).— "Οχι δέν βλέπω τίποτα...

(Ξαναρχίζει να διαβάση... Περνούν λίγα λεπτά.)

ΛΟΥΚΙΑ.— Λέγε λοιπόν, Παύλε...

ΠΑΥΛΟΣ (σωπαίνει).

ΛΟΥΚΙΑ.— Παύλε!... Δέν απαντάς;... Σου μιλω!...

ΠΑΥΛΟΣ (άφήνει το διάβασμα).— Σ' ακούω, αγάπη μου.

ΛΟΥΚΙΑ.— Φαίνεται πώς στο ξενοδοχείο μας θά ρθούν απόψε ξένοι. Μια οικογένεια απ' το Μπορντώ... Ένας παπ-

Μυκήνες.

Σ' αυτό το μεταξύ, εκεί πέρα, στις Μυκήνες, η βασίλισσα Κλυταιμνήστρα, όπως είχε μείνει μόνη, βρήκε την ευκαιρία να πλέξη ένα έρωτικό ειδύλλιο με τον Αίγισθο, πού φαίνεται πώς δέν ήταν και τόσο δύσκολος στο ζήτημα της ηλικίας, γιατί η Κλυταιμνήστρα θά ήταν τότε τ' ολιγώτερο 50 χρονών. Η επιστροφή όμως του 'Αγαμέμνονος από την Τροία την έφερε φυσικά σε μια πολύ δύσκολη θέση και την έκανε να σχεδιάση μια ζοφερή και φρικιαστική τραγωδία. Αυτά τα σχέδιά της τα μάντεψε όλος ο κόσμος εκτός από την μάντιδα Κασσάνδρα, πού είχε τυφλωθή από τον έρωτά της για τον έβδομηντάρη 'Αγαμέμνονα. Τέλος, όπως ξέρουμε όλοι μας, με την βοήθεια του Αίγισθου έσκότωσε τον άνδρα της, τον παλαιό και ήρωικό πολεμιστή 'Αγαμέμνονα και την τρυφερή φίλη του Κασσάνδρα, πού θά γιώρταζε τότε, δίχως άλλο, την έκτασσή επέτειο των γενεθλίων της!...

Έξ άλλου, χάρις στην τελική νίκη των ελληνικών δούλων, ο βασιλεύς Μενέλαος μπόρεσε να ξαναπαρή την ώμορφη και ελαφρόμυαλη γυναίκα του, την 'Ελένη. Η 'Ωραία 'Ελένη, πού είχε παντρευτή σε ηλικία 20 χρονών και είχε παρατήσει τον άνδρα της για ν' ακολουθήση τον Πάρι σε ηλικία 40 χρονών, θά ήταν ασφαλώς πενήντα χρονών, όταν μετά τον πόλεμο της Τροίας, πού κράτησε δέκα χρόνια, έπεσε πάλι στην άγκαλιά του ήρωικού και πιστού Μενελάου. Για να γιορτάσουν το ευτυχές αυτό γεγονός, η 'Ωραία 'Ελένη και ο σύζυγός της έκαναν ένα μεγάλο ταξίδι μιας καινούργιας σελήνης του μέλιτος. Αυτό το ταξίδι τους κράτησε πέντε ολόκληρα χρόνια. Όταν λοιπόν, ύστερ' από τα πέντε αυτά χρόνια της ανέφελής τους ευτυχίας, ξαναγύρισαν στη Σπάρτη, η πάντοτε 'Ωραία 'Ελένη ήταν σωστά 55 χρονών κι' ο Μενέλαος 60!...

Η Σπάρτη τότε τους υπεδέχθη με μεγάλες τιμές κ' οι βασιλείς συνέχισαν την ευτυχία τους και τον έρωτά τους στα μεγαλοπρεπή τους ανάκτορα. ΓΙΑΛΜΑΡ ΜΥΣΣΕΝ

πούς, μια γιαγιά, ο πατέρας και η μάνα με τρία αγόρια και δυο κορίτσια. Έτσι μου είπεν η καμαριέρα.

ΠΑΥΛΟΣ.— "Α!... "Α!... 'Αλήθεια;

ΛΟΥΚΙΑ.— Τους φυλάξανε το μεγάλο διαμέρισμα πούνε στο πλάγι μας. Φαίνεται πώς ταχτικά περνούν εδώ το καλοκαίρι τους, δέκα χρόνια τώρα.

ΠΑΥΛΟΣ (κάνει πώς τάχα τον ενδιαφέρει η κουβέντα αυτή).— Καί πώς ονομάζονται;

ΛΟΥΚΙΑ.— Μά την πίστι μου δέν ξέρω.

ΠΑΥΛΟΣ. (Ξαναρχίζει το διάβασμα).

ΛΟΥΚΙΑ (σηκώνοντας τους ώμους της με περιφρόνησι).— Πάλι διαβάσεις; Τί χωριάτης πού είσαι!... 'Ακούς, Παύλε; Είσαι ένας χωριάτης, χωρίς ανατροφή!

ΠΑΥΛΟΣ (θυσιμένος στην ανάγνωσι).— Βέβαια, αγάπη μου!

ΛΟΥΚΙΑ (έξω φρενών).— Το παραξύλωσες! Το παρακάνεις! Δέν φτάνει πού σου λείπει η καλή ανατροφή, αλλά νομίζεις πώς πρέπει και να με κοροϊδεύς; Βρήκες τις σπάνιες στιγμές πούμαστε μονάχοι για να διαβάσης την εφημερίδα! Κατάλαβα πώς η όμιλία μου δέν σε ενδιαφέρει καθόλου! Δέν είμαι τόσο θλάκας όσο με νομίζεις, έν τούτοις...

ΠΑΥΛΟΣ.— 'Επειδή διαθάζω την εφημερίδα με θρίζεις; Μη θυμώνεις, μάτια μου, και μη κακιώνεις τόσο γρήγορα! Δέν λέγαμε και τίποτα σοβαρό. Στο κάτω-κάτω της γραφής να, αφήνω την εφημερίδα...

(Αφήνει την εφημερίδα και για να περάση την ώρα του κόπτει φύλλα από τους θάμνους πούνε κοντά στον πάγκο. Η Λουκία κυττάζει τον ουρανό και ζωγραφίζει απάνω στην άμμο... "Αξαφνα η Λουκία αρχίζει την εφημερίδα, την άνοίγει, κι' αρχίζει να διαβάση το ίδιο μυθιστόρημα: «Οι τρεις έρασται της 'Αδριάνας».)

ΠΑΥΛΟΣ.— Λέγε λοιπόν τίποτα, Λουκία...

ΛΟΥΚΙΑ (χωρίς να σηκώση κεφάλι).— Τί, φίλε μου;

ΠΑΥΛΟΣ.— Μου φαίνεται πώς... πώς διαβάσεις την εφημερίδα.

ΛΟΥΚΙΑ (σηκώνοντας το κεφάλι της με άπορία και θυμό).— "Αν διαθάζω εφημερίδα; Βέβαια διαθάζω. Τί, ήθελες ύστερα απ' τα χωρατά σου μαζί μου να σου φέρωμαι με ευγένεια και λεπτότητα; "Οχι, είμαι αποφασισμένη να διαβάσω την επιφυλλίδα: «Οι τρεις αγαπητικοί της 'Αδριάνας», ύστερα το διήγημα, τα χρονικά, τα κοινωνικά, τα διάφορα γεγονότα.

(Ξαναβυθίζεται στην ανάγνωσι... Περνούν λίγα λεπτά.)

ΠΑΥΛΟΣ.— Λουκία... Μά μιλα λοιπόν.

ΛΟΥΚΙΑ (διαθάζοντας).— Ναι... βέβαια...

ΠΑΥΛΟΣ (θυμωμένος).— Είσαι μια καρακάξα!...

ΛΟΥΚΙΑ (άφηρημένη).— Ναι, αγάπη μου...

ΠΑΥΛΟΣ.— Μιά γκαμήλα!...

ΛΟΥΚΙΑ (πάντοτε άφηρημένη).— Βέβαια... Βέβαια...

(Ο Παύλος απελίζεται και αποκοιμάται. Η Λουκία διάβασε πάλι την εφημερίδα.)

ΛΟΥΚΙΑ.— Παύλε;

ΠΑΥΛΟΣ.— Χρρρ!...

ΛΟΥΚΙΑ.— Κοιμάσαι;... Μά τί γουρούνι πού είσαι καυμένο!...

ΠΑΥΛΟΣ (μισοκοιμισμένος).— Ναι, βέβαια, μάλιστα, έχεις δίκιο, είμαι σύμφωνος μαζί σου... Χρρρ!...

(Τα ρολόγια χτυπούν μεσημέρι. Οι ίδιοι σύζυγοι αρχάγησαν και... χτυπιούνται κι' αυτοί!...)

ΜΑΞ και ΑΛΕΞ ΦΙΣΕΡ